

udgød sig i En som en gylden Taage af mylrende Tankekim.

Sagen var vel den, tænkte han, at en saadan Naturlyd bragte Bud fra det evigt uforgængelige i Tilværelsen. Have kunde udtømmes og Bjerger styrte sammen; men saaledes som Vandet her klukkede under Baaden, havde det klukket under det første Menneskes første Kano, og Lyden vilde gentage sig indtil Dagenes Ende ikke alene her paa Jorden men paa alle Himmelrummets Kloder, hvor der overhovedet fandtes Vand og et Øre til at høre. Ved en saadan Lyd førtes Menneskenes Aand direkte ind til Livets Udspring, ind i den Evighed, hvor tusinde Aar var som en Dag og en Dag som tusinde Aar.

Der var i alt dette noget af en betydningsfuld sjælelig Opdagelse for ham. Han mindedes vel, at han engang tidligere havde følt og tænkt noget lignende. Det var, da han paa sin Rejse gennem Schweiz første Gang saae Højalpernes lange Række af solbeskinnede Snetinder hæve sig over Horisonten som et Syn fra Tidernes Morgen. Men Indtrykket havde dengang gjort ham utryg og urolig. Nu derimod havde han faaet opladt den »sjette Sans«, der aabnede ham Evighedens Dyb og gjorde ham det fortroligt. Naar han saadan sad ganske stille paa sin Baadtofte og stirrede ud paa det røde Fiskeflaad med en Fornemmelse af Legemsløshed, helt fortabt i Nuet, kunde han